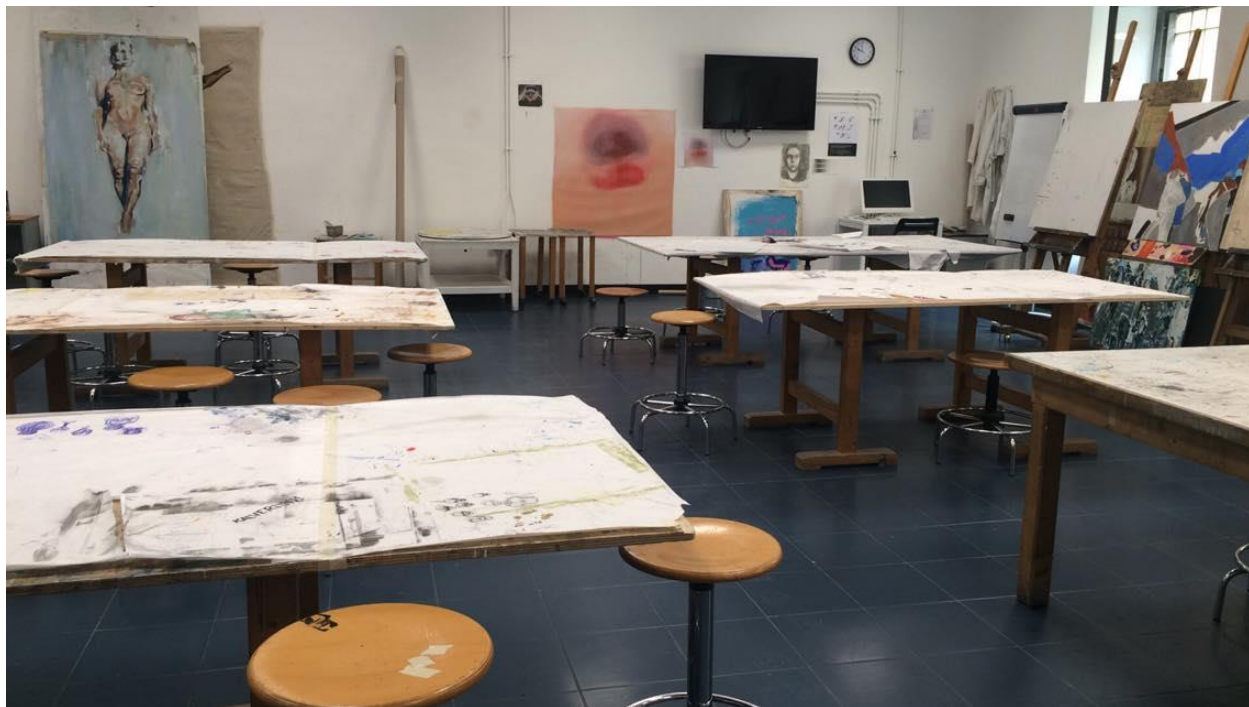

Kalba ir akademija

Akademijoje beveik visi dėstytoja šneka **tik itališkai**, o tie kurie moka anglų nenaudoja jos, kadangi **anglų kalbos pusė studentų nesupranta**. Taigi vykti studijuoti į Italiją be italų kalbos, tikrai neverta, jei turi bent pagrindus – išmoksi greitai. VDA vyksta italų kalbos kursai, juose ir išmokau italų kalbos pradmenis per tris metus. Atvažiavęs turėjau B1 lygį, išvažiavau su C1. Akademijoje dėstytojai super draugiški, nuolatos linkę padėti, visi jie patys puikūs menininkai. Paskaitas, kurias nori lankyti gali rinktis lasivai. Egzaminus rudens semestro gale laikiau individualiai, kadangi Italijoje studentai gali perlaikyti egzaminus tris kartus per metus ir pagrindiniai atsiskaitymai RUFA vyksta liepos mėnesį, pasibaigus kursui, o ne pusmečiui. Pasirinkau keturias paskaitas, kurios sudarė 30 kreditų. Nuostabiausias dėstytojas buvo Sound Design – Simone Pappalardo – jis mokė kaip pasigaminti įvairius muzikos instrumentus, prietaisus ir naudotis begale garso montažo programų. Keisčiausias dėstytojas buvo tapybos – apvalus nedidukas italas su cigaru, žymus senas menininkas, kuris šnekėjo labai nedaug apie mūsų kūrybą ir labai daug apie tai, ką jis nuveikė gyvenime, kokias parodas sukūrė. Tai buvo pirmas kartas jo gyvenime, kai jis dėstė akademijoje ir visa rodėsi labiau kaip eksperimentas. Tačiau buvo įdomu patirti tokį kontrastą, ir iš jo išmokau enkaustikos technikos. Performative techniques of contemporary sculpture (dėstytojas menininkas Simone Cametti) paskaita buvo bene arčiausia kas priminė skulptūros studentų diskusijas ir produktyvią kūrybą VDA. Tačiau galbūt dėl itališko gyvenimo būdo, kuris nuolat bando užliūliuoti, užsiberti dar tarkuoto parmiggiano ir pamiršti problemas - studentai nebuvo itin motyvuoti darbui. Šioje paskaitose išmokau daugiausiai per visą laiką Italijoje. Įdomi paskaita buvo Multimedia Design – Emanuelle Tarducci – joje mokė naujausių šiuolaikinio interaktyvaus dizaino strategijų ir pristatinėjo įvairius dizaino projektus. Pusmečio gale turėjome sukurti savo projektą.

Tapybos studija atrodė kaip pokštas: bakalaurams ir magistrams tapytojams skirta ta pati vienintelė studija, kurioje negali palikti asmeninių daiktų ilgiau nei vienai dienai – pagal prašymą išduodamas dėžutės raktas, į kurią gali susidėti savo daiktus, o vakare privalai tą raktą gražinti, jei ne – daugiau negausi. Pasibaigus tapybos paskaitai staigiai turi išsinešdinti, nes tapyti ateina kitas kursas. Todėl akademijoje beveik nieko nesidarbavau, visus darbus atlikdavau savo sode, namie. Kiti studentai, kurie neturėjo sodo, kuriame galėtų ramiai tapyti nebuvo tokie laimingi. Akademija aprūpina minimaliomis priemonėmis – truputis aliejinių dažų, truputis vaško enkaustikai.

RUFA labai didžiuojasi ir išaukština visas galimybes, patalpas, paskaitas, kurias suteikia, visa kuo giriasi, tai rodėsi labai neįprasta lyginant su didesnėmis galimybėmis mūsų akademijoje. Taip pat akademija turi nedidelę ekspozicinę erdvę (pačioje akademijoje), kurioje kartais rengiamos studentų parodos. RUFA turi 4 ar 5 filialus arti vienas kito ir vizualiųjų menu fakultetą (Via degli Ausoni 7), iki kurio užtrunka nuvažiuoti papildomas 45 minutes. Paskaitos vykdavo skirtingose vietose.

Vienintelē tapybos studija akademiĵoje

Skulptūros studija akademiĵoje

Parodinė erdvė akademijoje

Mano darbas: „Ostia“, enkaustika, medis, 60x80, 2017

Kadras iš mano sukurto video „Sunwatchers“

Pinigai

Kainos Romoje ir didelės ir mažos, priklauso kiek ieškai pigių dalykų, jei nesistengi, pinigai tiesiog byra iš kišenių. Gyvenau pas draugų šeimą, sodo namelyje, su milžiniška mimoza sode (ten ir tapiau), todėl nusipirkti tereikėjo tik mėnesinį transporto bilietėlį už 35eur, ir maistą. Dailės parduotuvių kainos stulbinančios kontrastais – tie patys dalykai vienoje vietoje kainuoja 5 kart brangiau nei kitoje, taigi reikia gerokai pasivaikščioti prieš perkant už didesnę sumą. Todėl atkeliavau su dvejais dideliais lagaminais pilnais paruoštų drobių ir dažų, o išvažiavau pilnais baltinto vaško, kurio Lietuvoje nenusipirksi už normalią kainą.

Maistas

Itališkas maistas visada nuostabiai skanus ir nepigus nebent gaminiesi su draugais.

Kelionės

Į Romą vis dar veda visi keliai – pašonėje Abruzzo regionas pilnas kalnų ir miestų sugriautų po žemės drebėjimų, 20km nuo romos ošia jūra, iveikus valandą kelio mašina nuo Romos gali pasinerti į karštuosius šaltinius. Sunkiausia rodėsi nenusitoti kurti pasimetus itališkų malonumų gausybėje. Mano planas buvo kuo daugiau keliauti, dokumentuoti paveikiausias akimirkas įvairiais būdais ir panaudoti kūriniams – pavyko. Per pusmetį ypač detalai apkeliavau Abruzzo ir Marche regionus vairuodamas su draugais. Žiemos Romoje patyriau tik tris dienas – kas penkerius metus Romoje būna šalčiau nei -2 ir prisninga.

Manziana

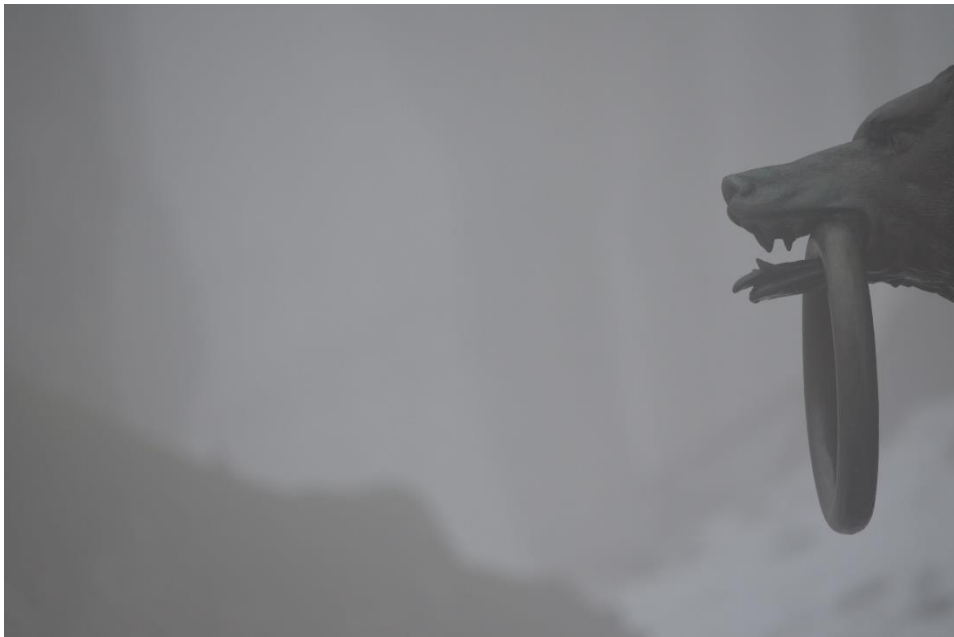
Manziana, dujų laukai, kur prieš daugelį metų rūko vulkanas, o dabar ten kunkuliuoja burbuliukų laukai ir dumblo klampynė. Iš po žemių plūstantis dumblas padengia žemę baltu sluoksniu, kuriame ėmiau rašyti su lazda, raidės isirėžė giliai, tačiau iškart paplūdo baltos drumzlės ir nieko nebebuvo įmanoma įskaityti. Lauko viduryje kunkuliuoja didelis šaltinis, iš kurio atsigėrę gyvūnai miršta lėta mirtimi ir vėliau voliojasi aplink iškapotomis paukščių akimis. Aplinkui auga beržynai, kurie tokie reti Italijoje, keista, jog balta spalva besiveržianti iš šaltinių pritraukia baltakamienius medžius aplinkui. Vandenyje gulėjo daugybė šakų, kurios buvo apsitraukusios stora balta plėve ir atrodė kaip gamtos kaulai, tarp jų kartais gulėjo ir tikrieji mirusių gyvūnų kaulai. Mirties šaltinis. Laukas buvo tuščias, žolynai, kurie augo aplink link lauko vidurio vis skurdo, kol galiausiai tebuvo dumblas ir tūkstančiai burbuliukų, tvyrojo kiaušinių kvapas. Buvo tobula diena filmavimui – dangų dengė ploni debesys pro kuriuos kartais išlysdavo saulė mesdama įstrižus šešėlius ant burbuliukų laukų.

Vaizdas iš menų akademijos Carrara

Carrara marmuro kasyklos, iš kurių marmuro skulptūras kūrė Mikelandželas

Monte Fumaiolo – vieta, kur prasideda Teverės upė, kuri teka per Romą

Monte Vettore. Palikome namus vėlai, buvo tamsi diena, pylė lietus, kai atvažiavome iki kalnų pamatėme visiškai sugriautą miestą, supratome, kodėl tiek kelių aplinkui buvo uždaryti, čia praeitais metais siautęs

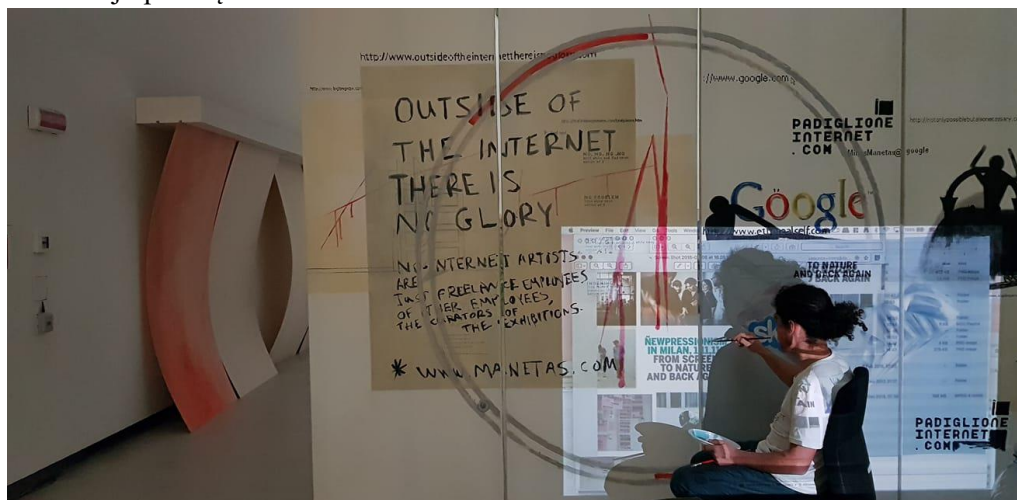
žemės drebėjimas sunaikino begalę miestų ir kelių, viskas skendėjo purve ir lietuje, uždaryta. Vykome toliau, pasiekėme pirmą sniegą, buvo dar tik –1 laipsnis, sustojome sužavėti sniego ir pyškinome nuotraukas. Toliau važiovome aukštyn, kol pasiekėme stebuklą šalį- kalno viršūnė buvo aptraukta sniego ir ledo sluoksniu, dangaus nesimatė ir visa skendėjo rūke, debesyje ir pūgoje kartu. Visa buvo balta. Niekada iki tol nemačiau tokios baltos beribės erdvės, kurioje visa pranyksta už penkių metrų. Kartais sutraškėdavo ledas po kojomis ir lūždavo sušalusios balos, iš kurių išsiveržęs dumblinas vanduo nuspalvindavo sniegą rudai. Mes vėl neišvengiamai tapome žmonėmis, kurie teršia gamtą. Plaukai vejuje per kelias minutes apsitraukdavo šekršnu ir sukietėdavo, -3 ir vėjas darniai pasaulį vertė baltuma. Tada vėl sėdome į mašiną ir radome dar vieną vandens formą. Paprastąjį vandenį – veržėsi šaltinis, kuris nebuvo užšalęs ir tirpdė aplink siaučiančius sniego kalnus, iš viršaus mus gaubė rūkas pūga ir debesis, taigi vienu metu galėjome matyti visas vandens formas, kurios kartu veikė kaip totali balta spalva. Visa susijungė į vienį. Nebuvo horizonto, nebuvo ribos tarp žemės ir dangaus. Kirtome viršūnę ir leidomės nuo kalno toliau, kol pasiekėme laukus pilnus mirusių gėlių stiebų. Jų buvo tūkstančiai. Ir vėl pirmą kartą gyvenime mačiau gėlių kapines, tūkstančius ir milijonus mažų stiebelių, aptrauktų ledo ir sniego sluoksniu. Jos visos lingavo vėjuje. Laukais lėtai judėjo debesis, atidengdami ir vėl paslėpdami tolius. Kaip tyčia tysojo vienas paveikslas – traktoriaus vežės praplėšusios gėlynus ir žolę ir palikusios dumbluotą keliuką, kuris tolo ir dingo debesyje. Džiulija pasileido bėgti juo pastvėrusi kamera. Aš mindžiukavau ir išgirdau mašiną. Kažkodėl pro mus per visą laiką pravažiavo tik vienas automobilis. Ėmė baimė. Automobilis sustojo už gero puskilometro ir nejudėjo iš vietos. Sparčiai temo. Aplinkui buvo visiškai tuščia ir artimiausias žmogus gyveno už 20 kilometrų - vienuolė sugriautame mieste, matėme ją pravažiuodami. Mašina nejudėjo apie pusvalandį kol mes ten buvome, taip pat ji liko ten pat kai išvažiavome.

Transportas

Šeštadieniais ir sekmadieniais, kai lyja lietus ar kai sninga visas transportas juda nepriklausomai nuo tvarkaraščio, pradžioje labai pyksti ant šios betvarkės, bet vėliau tiesiog prisitaikai ir gyveni joje, radau būdų kaip visada būti sutartose vietose sutartu laiku.

Galerijos, parodos, menai mieste

Šiuolaikinio meno galerijos mieste eksponuoja senuosius menus, kuriuos lengviau parduoti. Vienintelis dėmesio vertas tai Šiuolaikinio meno centras MAXXI. Jame darbavausi su menininku Miltos Manetas, ruošėme jo parodą. Nuotrauka žemiau.

Taip pat visai įdomūs meno centrai: GNAM, MACRO, MATTATOIO

Būdų įsitvirtinti mieste meno prasme išbandžiau tikrai daug – ėjau į begalę atidarymų, bendravau su kuratoriais, važiauvau į Bolonijos meno mugę, bendravau su galerijomis ir t.t. Iš viso to liko keli rimti kontaktai – italai visada daug šneka, žada ir džiaugiasi, o įvyksta mažai. Akimirkos jiems svarbesnės už planus kurie įvyksta.

Žmonės

Per visą laiką nesutikau nemalonaus italo – net narkomanų kvartaluose jie elgėsi gražiai (nors ir jaučiausi nejaukiai viename kvartale – nuotrauka žemiau), gal per daug idealizuoju, bet nieko blogo neivyko nors buvau tikrai prastose vietose. Visi nuolatos linkę padėti ir pašnekėti. Tačiau gal dėl šio bruožo žmonės labai labai sunkiai leidžiasi į gilesnes draugystes, todėl teturėjau tik 2 draugus italus su kuriais ir praleidau beveik visą savo laiką, su kitais Erasmus studentais beveik nebendravau iš dalies dėl interesų skirtumų – jie nuolatos ėjo į vakarėlius, iš dalies dėl troškimo pasinerti į itališką gyvenimą.

Sudegusi mašina tarp tenisų kortų, po gaujų karų Tor Bella Monaca rajone

Apibendrinant: RUFA akademijoje nemoko kažkokių stebuklų, kurių nėra Lietuvoje (išskyrus enkaustiką, kurios anksčiau nebuvo pažinęs, kurią tapyboje mokė Repšys iki man įstojant į VDA). RUFA stovi nuostabioje šalyje, kurioje įspūdžiai ir pakylėta savijauta nuolatos suteikia antrą kvėpavimą, kurio įkvėptas imiesi visiškai naujų menų, apie kuriuos net neįsivaizdavai ir nustoji bijoti daugumo ko anksčiau nepažinęs smerkei. Akademiją rinktis verta **tik jei turi pakankamai disciplinos kurti menus beveik be jokių išorinių paskatinimų ir gilesnių pokalbių akademijoje ir JEI MOKI ITALŲ KALBĄ** (visą savo buvimo laiką prašnekėjau beveik vien itališkai). Jei galėčiau rinktis kitą akademiją ar kitą šalį vėl – nieko nekeisčiau - per pusmetį patyriau tiek potyrių ir džiaugsmo, kiek per visą gyvenimą, jie įkvėpė naujai kūrybai.